

Arrest

nr. 164 858 van 29 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 26 juni 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juli 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 19 juni 2013 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond verklaard en wordt de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.7.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18.11.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S. M. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 18.6.2013 in gesloten omslag)"

Derhalve

1)kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2)kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)"

Tweede bestreden beslissing:

"(...) Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van

D. K.,

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

S., M. geboren te Kumanovo op 24.04.1981, nationaliteit Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Op 20.7.2010 weigerde de RVV de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming (...)"

Derde bestreden beslissing:

"(...) Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van

D. K.

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

S., F. geboren te Kumanovo op 30.01.1988, nationaliteit Macedonië (Ex-Joegoslavische

Rep.)

Et enfants:

S. A. (RR 007010630091)

S. S. (RR 009040639361)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Op 20/7/2010 weigerde de RW de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen betogen in een enig middel als volgt:

“(…) a) Wat betreft het feit dat de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 juni 2013, betekend op 26 juni 2013 evenals het Bevel om het grondgebied te verlaten Bijlage 13 betekend op 26 juni 2013 de voorschriften van een uitdrukkelijke motivering van de formele handelingen genomen door de administratieve autoriteiten niet naleeft en dit, gezien de artikels 1, 2 en 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve handelingen niet naleeft

In zijn beslissing van 19 juni 2013, oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de ernst van de gezondheidsproblemen van verzoeker niet ernstig genoeg is om een schending van het artikel 3 van het EVRM te rechtvaardigen.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met zo'n motivering.

Inderdaad, het blijkt eerst en vooral uit de medische documenten die zijn bijgevoegd door verzoeker om zijn verblijfsaanvraag te staven dat, bij niet-behandeling van zijn problemen, de betrokkene het risico loopt dat zijn fysieke integriteit wordt aangetast en dit blijkt uit alle medische documenten in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken kennis had op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing.

Aldus, in tegenstelling tot wat door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gesteld, is er dus wel degelijk een ernstig risico in het kader van de problemen waaraan verzoeker lijdt en een risico op onmenselijke en onterende behandeling gezien het artikel 3 van het EVRM.

Dit maakt duidelijk een beoordelingsfout uit in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarenboven, werd er geen onderzoek gevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken naar de sanitaire situatie in Macedonië.

Het gaat hier opnieuw om een beoordelingsfout.

Tenslotte, zelfs indien de beslissing tot weigering van het in overweging nemen van de ernst van de gezondheidsproblemen van verzoeker door de Raad zou worden bekrachtigd, stelt zich nochtans de vraag over de mogelijkheid voor verzoeker om in Macedonië op een correcte manier te worden verzorgd.

Inderdaad, de problemen waaraan verzoeker lijdt riskeren te verergeren indien deze laatste zich niet op een correcte manier kan verzorgen in Macedonië.

Opnieuw, dringt het onderzoek van de sanitaire situatie in Macedonië zich op.

Doch, dit onderzoek werd niet uitgevoerd.

Daarenboven, was het aan de Geneesheer-Raadsheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn advies om de gevolgen na te gaan van het stopzetten van de behandeling van verzoeker en het risico op het aantasting van de fysieke integriteit van deze laatste aangezien het medisch attest gewag maakt van een risico op zelfmoord in geval van stopzetten van behandeling.

Dat deze beslissing moet worden vernietigd.

Hieromtrent, maken verzoekers gewag van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 januari 2013 RG CCE 108.725 dat stelt : "In het kader van zijn controle van de wettelijkheid die hij moet uitvoeren, is de Raad niet bevoegd om zijn appreciatie in de plaats te stellen van deze van de administratieve autoriteit die de bestreden beslissing genomen heeft. Deze controle moet zich beperken tot het nagaan of deze overheid alle elementen van de zaak in overweging heeft

genomen en is overgegaan tot een algemeen toelaatbare, pertinente en niet onredelijke beoordeling van de feiten die hem werden voorgelegd ....

Doch, de Raad bemerkt dat verzoeker ter staving van zijn vraag een standaard medisch getuigschrift had bezorgd opgesteld op 11 juli 2011 dat de noodzaak vermeldde om een behandeling met medicijnen te volgen evenals de verergering van de letsels met de leeftijd en dat stelde dat een stopzetten van deze behandeling de artrose en de lumbalgie zou verergeren.

De Raad bemerkt dat de raadsgeneesheer van de verwerende partij de noodzaak van de huidige actieve behandeling helemaal niet in vraag heeft gesteld en dat hij evenmin de vaststelling en de beoordeling door de dokter van verzoeker, van het risico op verergering van de letsels met de leeftijd en de gevolgen van een stopzetten van de behandeling, heeft tegengesproken, waarbij het gepreciseerd wordt dat de enige aanwijzing volgens dewelke ... een monitoring van de vitale parameters of een permanente medische controle niet noodzakelijk zijn voor de levensvooruitzichten van de betrokkene. Het stadium van de aandoening wordt beschouwd als beginnend ... zou in elk geval niet toelaten de redenen van dit standpunt te begrijpen gezien het medisch attest voorgelegd door verzoeker.

Blijkt dus op zijn minst stereotiep en onvoldoende, gezien de elementen voorgelegd door verzoeker, de motivering van de beslissing over verzoeker die in zijn medisch advies gegeven op 20.08.12 (in bijlage gevoegd bij deze beslissing in een gesloten omslag) stelt dat de Dokter van de DV onderstreept dat dit medisch dossier manifest niet toelaat te besluiten tot een graad van ernst vereist door het artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EVRM die een aandoening vereist die een levensrisico inhoudt gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderde staat van de ziekte.

Bijgevolg stelt de dokter van de DV vast dat in casu, het niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1 al. 1 van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 die het toekennen van een verblijfsaanvraag met zich kan brengen ...

Het lakonieke karakter van deze motivering laat niet toe de redenen te vatten waarom de vraag tot goedkeuring van verblijf gesteld door verzoeker ongegrond werd verklaard.

Bijgevolg is het enige middel gegrond (...)"

2.2. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor verzoekende partij werden aangevoerd op 18 juni 2013 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat "er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (...)". Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van dit advies en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de eerste bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Ook wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing blijkt dat verwezen wordt naar de toepasselijke juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde

termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Er wordt voorts gewezen op de afgewezen asielaanvraag.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij een beoordelingsfout zou gemaakt hebben, voeren zij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 juni 2013 luidt als volgt:

“(…) Bespreking van het medisch dossier:

Uit analyse van dit medisch dossier bestaande uit bovenvermelde medische attesten blijkt dat deze 32-jarige man van Macedonische origine last heeft van een posttraumatisch syndroom met tekenen van depressie en slaapstoornissen. De betrokkene krijgt hiervoor een symptomatische behandeling met psychofarmaca. Dergelijke behandeling heeft geen invloed op de evolutie van het probleem.

Er wordt melding gemaakt van risico op “suïcidaire ideeën” indien er geen behandeling zou zijn, desalniettemin zijn er geen concrete elementen die wijzen op een reëel risico op suicide. Het is zeer onwaarschijnlijk dat het psychische posttraumatische probleem begonnen is bij aankomst in België en ondanks afwezigheid van behandeling in het land van herkomst zijn er geen reële suïcidepogingen geweest. Overigens blijkt noch uit het verloop van het probleem (geen hospitalisatienood), noch uit de voorgeschreven behandeling dat het om een ernstig probleem gaat.

Conclusies:

Dit medisch dossier niet toe(laat) het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat een aandiening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (...) Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen. Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft (...)”

2.4. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld op basis van het medische verslag van 18 juni 2013 dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot

verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel. Het betoog van verzoekers, beperkt tot het betoog dat zij niet akkoord zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer zonder in concreto de motieven ervan aan te vechten, is niet van dien aard dat het de informatie verstrekt door de ambtenaar-geneesheer die rekening heeft gehouden met verzoekers concrete situatie, op basis hiervan kan worden weerlegd.

Verzoekende partijen wijzen wel op de door hen voorgelegde medische attesten doch uit nazicht blijkt dat de arts-adviseur met de voorgelegde medische attesten rekening heeft gehouden en geconcludeerd dat eerste verzoekende partij slechts een symptomatische behandeling krijgt met psychofarmaca hetgeen geen invloed heeft op de evolutie van het probleem en dat er ook wel melding wordt gemaakt van “suïcidaire ideeën” indien er geen behandeling zou zijn maar dat er geen concrete elementen zijn die wijzen op een reëel risico op suïcide. Zo stelt de arts-adviseur vast dat het zeer onwaarschijnlijk is dat het psychische posttraumatische probleem begonnen is bij aankomst in België en ondanks afwezigheid van behandeling in het land van herkomst zijn er geen reële suïcidepogingen geweest. Er blijkt noch uit het verloop van het probleem (geen hospitalisatienood), noch uit de voorgeschreven behandeling dat het om een ernstig probleem gaat.

Zoals aldus blijkt uit het medisch advies heeft de arts-adviseur geantwoord op het risico dat eerste verzoekende partij zou lopen bij stopzetting van behandeling en meende hij dat dit risico (zelfmoord) niet geconcretiseerd wordt. Er zijn in het verleden immers geen reële suïcidepogingen geweest hoewel eerste verzoekende partij toen ook niet behandeld werd en er is ook nooit hospitalisatienood geweest. Verder blijkt ook uit de voorgeschreven behandeling (symptomatische behandeling met psychofarmaca) dat het niet om een ernstig probleem gaat.

Door louter opnieuw te verwijzen naar de medische attesten, dit terwijl de arts-adviseur duidelijk zijn redenen heeft weergegeven waarom hij het niet eens is met de bevindingen daarin, slagen verzoekende partijen er niet in de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van de eerste bestreden beslissing aan te tonen.

2.5. De verzoekende partijen stellen verder als volgt: *“Daarenboven, werd er geen onderzoek gevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken naar de sanitaire situatie in Macedonië.”*. De ambtenaar-geneesheer oordeelde in zijn advies evenwel dat, zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijven, er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad ziet dan ook niet in waarom de arts-adviseur nog onderzoek zou moeten verrichten naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst nu hij zelf van oordeel is dat behandeling niet noodzakelijk is.

2.6. Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de door hen aangehaalde rechtspraak van de Raad ook in casu toepasselijk zou zijn. Bovendien heeft de rechtspraak van de Raad geen precedentenwaarde.

2.7. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER